

## ÎN C H E I E R E

19 octombrie 2017

mun. Chișinău

### Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă  
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Gheorghe Bosîi împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017,  
adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Bosîi împotriva Oficiului Avocatului Poporului cu privire la contestarea actului administrativ, încasarea salariului pentru perioadă de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,

### c o n s t a t ă :

La 25 august 2016, Gheorghe Bosîi a depus cerere de chemare în judecată împotriva Oficiului Avocatului Poporului cu privire la contestarea actului administrativ, încasarea salariului pentru perioadă de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii menționează că, prin ordinul directorului Centrului pentru Drepturile Omului din Moldova nr. 01-39/p din 23 aprilie 2010 a fost numit în funcția de consultant superior în cadrul Serviciului investigații și monitorizare al Centrului pentru Drepturile Omului din Moldova. Ulterior, prin ordinul nr.01-134/p din 26 iulie 2013, a fost numit prin promovare în funcția de consultant principal în cadrul Serviciului investigații și monitorizare.

Invocă reclamantul că la 30 mai 2016, Avocatul Poporului Cotorobai Mihail a emis ordinul de eliberare din funcție nr. 01-132/p, prin care s-a dispus concedierea lui Gheorghe Bosîi prin reducerea funcției deținute până la data concedierii, în baza art.63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 „cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public”.

Relevă reclamantul că la 26 iunie 2016 a înaintat Oficiului Avocatului Poporului o contestație prealabilă, înregistrată în cancelaria instituției la 28 iunie 2016 sub nr.698, prin care a solicitat oferirea explicațiilor legale și de fapt a concedierii prin reducerea funcției, anularea ordinului nr. 01-132/p de concediere și integrarea în funcția de consultant principal, deținută anterior concedierii.

Solicită anularea ordinului de eliberare din funcție și restabilirea în funcția de consultant principal, deținută până la data concedierii; încasarea salariului pentru

lipsa forțată de la serviciu de la 30 mai 2016 până la data restabilirii efective în funcție; și repararea prejudiciului moral cauzat prin concediere ilegală, în mărime de cel puțin zece salarii medii, minim 56 000 de lei.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 19 ianuarie 2017 (f.d.149, 151-157) s-a respins, ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție, cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Bosîi împotriva Oficiului Avocatului Poporului cu privire la contestarea actului administrativ, încasarea salariului pentru perioadă de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În susținerea soluției pronunțate, prima instanță a reținut că în baza ordinului nr.01-132/p emis de Avocatul Poporului Cotorobai Mihail la 30 mai 2016, Gheorghe Bosîi a fost concediat, prin reducerea funcției deținute până la data concedierii, în baza art.63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 „cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public”. Totodată, reclamantului i s-a adus la cunoștință la 30 mai 2016 ordinul de concediere, circumstanță confirmată și prin faptul că reclamantul în aceeași zi a depus cerere privind achitarea plăților salariale, a ajutorului material și a îndemnizațiilor în legătură cu eliberarea din funcția publică.

Astfel, instanța inferioară a conchis, prin prisma art. 17 alin. (4) din Legea cu privire la contenciosul administrativ, că deși reclamantul a cunoscut despre existența actului administrativ din 30 mai 2016, contestat în speță, acesta a înaintat la 25 iunie 2016 cerere prealabilă, iar acțiunea fiind depusă în instanța de judecată la 25 august 2016, adică cu încălcarea termenului legal.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017 (f.d. 188, 189-193) s-a respins cererea de apel declarată de Gheorghe Bosîi și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 19 ianuarie 2017.

La 04 august 2017, Gheorghe Bosîi a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri în sensul admiterii acțiunii (f.d. 196-189 recto-verso).

În motivarea recursului a reiterat motivele de fapt ce țin de fondul cauzei și a invocat că instanțele inferioare au interpretat în mod eronat legea.

În acest sens a menționat că a depus cererea de chemare în judecată în interiorul termenului legal, deoarece legiuitorul i-a oferit posibilitatea de a alege pentru apărarea drepturilor sale ori calea adresării cu cerere prealabilă de anulare a actului administrativ sau calea adresării directe în instanța de contencios administrativ cu cerere de chemare în judecată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul constată că, din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017 (f.d.188, 189) pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului, însă decizia recurată a fost expediată participanților la proces prin scrisoarea de însoțire nr. 10731 din 23 iunie 2017 (f.d. 194), iar cererea de recurs a fost depusă la 04 august 2017 (f.d. 196), fapt confirmat prin amprenta sigiliului

aplicată pe cererea de recurs, prin urmare calea de atac se consideră ca fiind demarată în interiorul termenului legal.

Instanța de recurs consideră că, alegațiile recurentului precum că instanțele inferioare au interpretat în mod eronat legea, deoarece în sensul Legii cu privire la contenciosul administrativ a avut posibilitatea de a alege pentru apărarea drepturilor sale ori calea adresării cu cerere prealabilă de anulare a actului administrativ sau calea adresării directe în instanța de contencios administrativ cu cerere de chemare în judecată, nu pot fi acceptate. Or, litigiile individuale de muncă cu participarea funcționarilor publici și a persoanelor cu statut special, obiectul cărora constituie anularea ordinului de concediere și restabilirea în funcția anterior deținută, nu sunt condiționate de efectuarea procedurii prealabile, la fel ca și orice litigiu individual de muncă, excepție constituind acțiunile privind repararea prejudiciului material și moral cauzat salariatului. Astfel, dacă cererea de chemare în judecată a salariatului cuprinde mai multe cerințe dintre care și repararea prejudiciului, procedura prealabilă de soluționare se exclude.

Completul învederează că în sensul art. 17 din Legea contenciosului administrativ, o particularitate care deosebește modul de soluționare a divergențelor dintre funcționarii publici și angajatorii acestora este termenul de adresare în instanța de judecată. Astfel, pentru funcționarii publici și persoanele cu statut special, termenul de adresare în instanța de judecată este de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că memoriul expus în cererea de recurs este lipsit de substanță, iar recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel, argumentele înserate în recurs fiind distincte procedurii de recurs, circumstanță care evidențiază caracterul declarativ al acestuia, lipsit de conținut și evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Gheorghe Bosîi nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată, fiind neglijate în mod clar dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că recurentul Gheorghe Bosîi a depus prezenta cerere de recurs după ce a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „*Levages Prestations Services*” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului Gheorghe Bosîi i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu

dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de **Gheorghe Bosî** în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

#### d i s p u n e:

Recursul declarat de **Gheorghe Bosî** împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017 se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,  
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță